

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **R. M.**, zastoupené Mgr. Pavlem Pražákem, advokátem se sídlem Podléšková 1229/24, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2008, č. j. OAM-1-365/VL-10-19-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2008, č. j. 28 Az 16/2008-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Pavla Pražáka **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatelka (žalobkyně) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku krajského soudu. Tímto rozsudkem soud zamítl její žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V rozhodnutí žalovaného bylo uvedeno, že stěžovatelka se zdržovala na území ČR několik let nelegálně a žádost podala za účelem legalizace svého pobytu a také z důvodu zhoršení jejího zdravotního stavu; podmínky výše uvedených ustanovení zákona o azylu však nenaplnila.

Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž zejména namítá, že žalovaný si neopatřil potřebné podklady, na jejichž základě mohl být úplně zjištěn skutkový stav věci, a využil pouze neaktuální všeobecné informace. Krajský soud následně nezajistil důkazní prostředky, které by vedly k nápravě daného stavu. Stěžovatelka popisuje postavení Kalmyků v průběhu historie v ruském regionu, zmiňuje Stalinovy deportace a poukazuje na současnou protiautonomní politiku Putinovy vlády.

Dále stěžovatelka upozorňuje na to, že krajský soud v odůvodnění rozhodnutí neobjasnil, proč jí nebyl udělen humanitární azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Stížnost opírá o důvody zakotvené v ustanovení § 103 odst.1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud konstatuje, že ve věcech mezinárodní ochrany je nejprve nutno zabývat se přijatelností kasační stížnosti, tzn. stížnost musí svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. Pokud stížnost tuto podmínku nesplňuje, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (blíže byl tento institut vymezen např. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006).

K otázce dokazování v azylovém řízení zdejší soud uvádí, že toto řízení je založeno na zásadě břemene tvrzení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, a tím je také následně limitován soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu podle § 75 a násl. s. ř. s. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, www.nssoud.cz). Za situace, kdy tvrzení stěžovatelky byla pouze zcela obecného rázu (a nic nového v tomto směru nepřináší ani argumentace používá v kasační stížnosti) a není tak vůbec zřejmé, v jakém směru mělo být dokazování před krajským soudem doplněno, lze odkázat na ustálenou judikaturu (viz např. rozsudek sp. zn. 4 Azs 395/2004, in: www.nssoud.cz), podle níž *„obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Žádost o azyl podaná nikoliv bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co byl žadatel zadržen policií a bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, svědčí o účelovosti takovéto žádosti.“* Rovněž v nyní projednávané věci stěžovatelka pobývala na území České republiky nelegálně již od roku 2003 a o udělení mezinárodní ochrany požádala až v roce 2007 poté, co onemocněla a neměla finanční hotovost na léčbu (neplatila zdravotní pojištění).

K obecným poukazům stěžovatelky na persekuci Kalmyků v Rusku lze rovněž odkázat na konstantní judikaturu zdejšího soudu (např. rozsudek 3 Azs 303/2004, www.nssoud.cz), podle níž *„pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“*

K námitce týkající se neudělení humanitárního azylu Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvádí, že *„ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je ‚případ zvláštního zřetele hodný‘ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy ‚lze udělit humanitární azyl‘ představuje správní uvážení.“* (rozsudek sp. zn. 5 Azs 105/2004 - 72, dále např. rozsudek sp. zn. 8 Azs 188/2005 - 53, usnesení č. j. 7 Azs 89/2007 - 82, vše in: www.nssoud.cz). Judikatura soudu dává také odpověď na otázku, k jakým důvodům by správní orgán měl

při svém rozhodování přihlédnout (rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55) a rovněž připomíná, že § 14 zákona o azylu dopadá pouze na ty důvody, které nespádají pod ustanovení §§ 12 a 13 téhož zákona – stěžovatelka jako hlavní důvod uvádí obavy před šikanou a fyzickou likvidací, na které se § 12 zákona o azylu vztahuje. Soudní přezkum rozhodnutí správního orgánu potom není s to blíže objasnit důvody tohoto rozhodnutí, nýbrž pouze konstatovat, zda úvaha správního orgánu nebyla vedena jen jeho libovůli (usnesení č. j. 2 Azs 9/2008 - 98).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

K žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud konstatuje, že dle ustanovení § 32 odst. 5 s. ř. s. má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany odkladný účinek. Proto není účelné o této žádosti samostatně rozhodovat, když stejný výsledek jako přiznání odkladného účinku plyne přímo ze zákona.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátovi za dva úkony právní služby – převzetí zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 20. 4. 2009 (doplnění kasační stížnosti) – částkou 2x 2100 Kč a 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu; celkem tedy 4800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

